

A Dózsza György Gimnázium története II.

Wágner Manó (1858 - 1929) 14 éves volt, amikor szüleiivel a szilésiai Liebenthalból Budapestre költöztek. Itt fejezte be a reálgimnáziumot és végezte el az állami tanítóképzőt.

1889-ben feleségül vette Negyedi Szabó Alajos lányát, apósától átvette az elemi és polgári, majd a gimnázium igazgatását. Rákospalota iskolaügyének igen jeles alakja kitűnt a civil társadalom szervezésében is. Elnöke volt a Rákospalotai Katolikus Körnek és a helyi tűzoltóság szervezésében is elévülhetetlen érdemeket szerzett. 1914-ben megyebizottsági taggá választották, Rákospalota díszpolgári címmel értékelte munkáját.

Wágner Manó az algimnáziumot hatosztályú főgimnáziummá fejlesztette, ami 1906-ban nyilvánossági jogot is kapott. Ekkor már nem kellett az ide járó diákoknak a váci gimnáziumban érettségizniük.

Az 1899-1900-as tanévben a 8 helybéli tanuló mellett Pestmegyéből 11-en, Budapestről 22-en, az ország különböző területeiről 52-en, külföldről 4-en tanultak itt. A növendékek száma a századforduló után 200 fölé emelkedett. Kezdetekben az intézetnek alig akadt palotai diákja, a helybéli gyerekek száma csak a húszas évek közepén érte el az összlétszám 50%-át. A magas internátusi díj eleve osztályjelleggel adott az iskolának. Itt is a mintaintézetben, az angliai Eton College-ban tőkélyre jutott elv érvényesült: az uralkodó osztály gyermekeinek meg kell tanulniuk a feltétlen engedelmességet, hogy majd ők is uralkodni tudjanak. Annak ellenére, hogy Rákospalota község néhány ingyenes és kedvezményes helyet létesített és maga a tulajdonos is tankönyv és tandíj kedvezményeket adott szegény sorsú, tehetséges gyermekek számára, az „arisztokratikus” jelleg csak az I. világháború alatt szűnt meg. Ekkor már többségében értelmiségi származású gyermekek tanultak az intézményben.

Wágner Manó